

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Izdajatelji :

Janko Kersnik, Fr. Levec, Jos. Stritar, dr. Ivan Tavčar.

LETO IV.

V LJUBLJANI, 1. OKTOBRA 1884.

ŠTEV. 10.

Pésni.

1.

In spet si pred menój,
Spet gledam ôbraz tvoj . . .
Ne hôdi, oh, ne hôdi,
Mir motit dušni moj!

Ne veš, da večni čas
Za té zgubljen sem jaz,
Ne veš, da ne bi smela
Hoditi k meni v vas?

Pa kadar na skrivaj
Potrkaš spet, tedaj:
Kakó, da naj ne ôdprem
Srcá ti na stežaj?!

2.

Tam doli sred bele vasi
Razevítajo rože se trí;
Na vrtu nobenem ní lepših,
Milejših za moje oči.

Ko doli pa stopam skoz les,
Po poti iz grmov, z drevés
Kot zlobnih, zlorádostnih škratov
Zasméh mi vrši do ušés:

„Káj hodiš, káj hodiš spet tód,
Káj vodi te k rožicam pot?
Saj tébi ne cvête nobena,
Nobena na svetu nikod.“

3.

Od bléde oblit mesečine
Na lazú mi javor stojí,
Sred nóčne mrtvaške tišine
Vejévje mu čudno šumí.

Vštric njega tam lípa je v cvetji,
Krasnejše je nima ta gaj;
O njenem presladkem objetji
On sladko pač sanja sedaj.

In listje šumeče se giblje
Po vejah skrivnóstno takó . . .
Ne mara, da v sanjah se ziblje
Ubogo samótno drevó!

Ne sanjaj o lípi cvetoči,
Moj javor, tvoj sèn je brez nad;
Na véke ôd ljube te loči
Prešírok, predalek prepad.

Nenad.

